

PACZUSKI
TAUDUL

PRZEKRÓJ PODATKOWY

28.09.2020 r.

KOMENTARZE EKSPERTÓW WS. NAJWAŻNIEJSZYCH WYROKÓW/ INTERPRETACJI

SPIIS TREŚCI

Wojewódzki Sąd Administracyjny w Gliwicach podzielił stanowisko Dyrektora Krajowej Informacji Skarbowej (KIS) w przedmiocie uznania, że spółka szwajcarska posiada w Polsce stałe miejsce prowadzenia działalności gospodarczej, wyrok WSA w Gliwicach z 17 września 2020 r., sygn. I SA/GL 755/20

3

Brak obowiązku złożenia do Szefa Krajowej Administracji Skarbowej informacji o cenach transferowych dla tzw. krajowych transakcji kontrolowanych, jeśli wartość tych transakcji nie przekroczyła ustawowych progów dokumentacyjnych, interpretacja indywidualna Dyrektora Krajowej Informacji Skarbowej z 24 sierpnia 2020 r., sygn. 0114-KDIP3-2.4011.436.2020.1.MG

4

Wojewódzki Sąd Administracyjny w Gliwicach podzielił stanowisko Dyrektora Krajowej Informacji Skarbowej (KIS) w przedmiocie uznania, że spółka szwajcarska posiada w Polsce stałe miejsce prowadzenia działalności gospodarczej, wyrok WSA w Gliwicach z 17 września 2020 r., sygn. I SA/GL 755/20

We wniosku o wydanie interpretacji zaznaczono, że spółka szwajcarska korzysta w Polsce z prowadzonego przez niezależny podmiot trzeci centrum usług logistycznych. W Polsce obecny będzie również menedżer logistyczny, który został zaangażowany przez spółkę szwajcarską na podstawie kontraktu B2B.

Zarówno pracownicy centrum logistycznego, jak również menedżer logistyczny nie posiadają pełnomocnictw do składania oświadczeń woli w imieniu spółki szwajcarskiej. Wszystkie decyzje biznesowe dotyczące zakupu i sprzedaży towarów będą podejmowane poza Polską. Umowy z klientami, podobnie jak umowa z głównym dostawcą także będą negocjowane i zawierane poza Polską.

Na tle tak przedstawionego opisu stanu faktycznego zadano pytanie, czy spółka szwajcarska będzie posiadała na terytorium Polski stałe miejsce prowadzenia działalności gospodarczej.

Wnioskodawca, powołując się m.in. na brak samodzielności decyzyjnej oraz zaplecza personalnego i technicznego w Polsce stwierdził brak ukonstytuowania się stałego miejsca prowadzenia działalności gospodarczej podmiotu szwajcarskiego.

Dyrektor KIS uznał jednak takie stanowisko za nieprawidłowe.

W ocenie organu działalność realizowana w Polsce spełnia przesłanki do uznania jej za stałe miejsce prowadzenia działalności gospodarczej. W przedmiotowej sprawie prowadzenie części działalności w Polsce wynika bowiem z długotrwałego posiadania wystarczających zasobów osobowych oraz technicznych niezbędnych do jej prowadzenia (działalność nie jest prowadzona w sposób okresowy). Nie bez znaczenia pozostaje również samodzielność tej działalności względem działalności siedziby przedsiębiorstwa.

Spółka szwajcarska poprzez współpracę z menedżerem logistycznym zapewnia m.in. badanie

zgodności towarów z zamówieniem, kompletność składanych zamówień, badanie stanu opakowań i towaru, prawidłowe oznaczenie towaru, ustalenie na jakim etapie transportu oraz logistyki aktualnie znajduje się dana partia towarów, bieżące monitorowanie stanu zapasów przechowywanych w magazynie w Polsce, koordynację dostaw do i z magazynu w Polsce.

Cechy i skala posiadanego w kraju zaplecza personalnego i technicznego umożliwiają zatem w sposób stały prowadzenie części działalności gospodarczej na terytorium Polski. Tym samym, spółka szwajcarska w okolicznościach opisanego zdarzenia będzie posiadała w Polsce stałe miejsce prowadzenia działalności gospodarczej.

Podatnik wniosł na to rozstrzygnięcie skargę do sądu administracyjnego.

WSA w Gliwicach, odwołując się do wyroku TSUE z dnia 16 października 2014 r. w sprawie C-605/12 (Welmory) zgodził się ze stanowiskiem organu podatkowego.

Skład orzekający podkreślił, że stałe miejsce prowadzenia działalności gospodarczej nie wymaga własnego zaplecza personalnego i technicznego. O stałym miejscu prowadzenia działalności gospodarczej można mówić również, jeżeli podatnikowi przysługuje porównywalna kontrola nad tym zapleczem personalnym i technicznym do tej, którą by posiadał, gdyby dysponował własnymi pracownikami oraz własną strukturą techniczną. W szczególności do spełnienia tych warunków konieczne są porozumienia z podmiotami trzecimi, które nie podlegają rozwiązaniu w krótkim czasie. W przedmiotowej sprawie istotne zatem było to, że centrum logistyczne zawarło ze spółką szwajcarską umowę na czas nieokreślony. Charakter tej umowy spełnia zatem cechę stałości, o której chodziło w cyt. wyroku TSUE w sprawie C- 605/12.

Poza tym, spółka szwajcarska dysponuje menedżerem logistycznym, który jest swoistym przedstawicielem podmiotu szwajcarskiego. Należy również zauważyć, że w sprawie zaistniały inne łączniki – przedstawicielstwo podatkowe oraz usługi prawne.

WSA w Gliwicach odniósł się również do tego, czy zgodne z prawem jest traktowanie zaistniałej sytuacji na zasadzie „dwa w jednym”. Z jednej strony centrum logistyczne jest bowiem stałym

miejszem prowadzenia działalności w Polsce, z drugiej zaś usługi świadczone przez to centrum logistyczne są świadczone na terytorium Polski na rzecz spółki szwajcarskiej (tj. jego stałego miejsca prowadzenia działalności gospodarczej). Sąd I instancji uznał, że orzecznictwo dopuszcza taką możliwość.

Komentarz eksperta

Wyrok WSA w Gliwicach potwierdza, że krajowa praktyka podatkowa w pełni akceptuje tezę płynące z orzecznictwa TSUE w zakresie braku konieczności posiadania własnego zaplecza personalnego oraz technicznego dla zaistnienia stałego miejsca prowadzenia działalności gospodarczej w VAT. Okoliczność, że podatnik nie korzysta na terytorium Polski z własnej infrastruktury (jeżeli porównywalną dostępność do takich zasobów zapewnia podmiot trzeci) jest irrelevantna z perspektywy oceny ziszczenia się przesłanek wynikających z art. 11 Rozporządzenia 282/2011.

W mojej ocenie, należy jednak zachować czujność oraz wykluczyć wszelki automatyzm. W dalszym bowiem ciągu każdy przypadek powinien zostać poddany szczegółowej analizie pod kątem stałości oraz porównywalnej kontroli nad takimi zasobami.

PRZEMYSŁAW GACH
DORADCA PODATKOWY

Brak obowiązku złożenia do Szefa Krajowej Administracji Skarbowej informacji o cenach transferowych dla tzw. krajowych transakcji kontrolowanych, jeśli wartość tych transakcji nie przekroczyła ustawowych progów dokumentacyjnych, interpretacja indywidualna Dyrektora Krajowej Informacji Skarbowej z 24 sierpnia 2020 r., sygn. 0114-KDIP3-2.4011.436.2020.1.MG

W przedmiotowej sprawie Wnioskodawca będący osobą fizyczną prowadzącą samodzielną działalność gospodarczą realizował transakcje z podmiotami powiązanymi. Zarówno Wnioskodawca, jak i wszystkie podmioty powiązane z którymi dokonywano tych transakcji spełniały warunki zwolnienia ich z obowiązku sporządzenia dokumentacji cen transferowych na podstawie art. 11n ustawy o podatku dochodowym od osób prawnych (dalej: ustawa CIT) oraz art. 23z pkt 1) ustawy o podatku dochodowym od osób

fizycznych (dalej: ustawa PIT). Ponadto wartość transakcji kontrolowanych nie przekroczyła progów dokumentacyjnych określonych w art. 23w ust. 2 ustawy PIT, które ustalono w kwotach netto odrębnie dla przychodu i odrębnie dla kosztów.

Zgodnie z art. 23zf ust. 1 pkt 2) ustawy PIT podmioty powiązane realizujące transakcje określone w art. 23z pkt 1 mają obowiązek przekazania Szefowi Krajowej Administracji Skarbowej informacji o cenach transferowych za rok podatkowy na formularzu TPR. Literalne brzmienie przepisu prowadzi do wniosku, że każda krajowa transakcja kontrolowana i to bez względu na jej wartość, która została dokonana między podmiotami powiązanymi w okolicznościach wynikających z art. 23z pkt 1 ustawy PIT powinna być raportowana Szefowi KAS. Wskazuje na to znajdujący się w art. 23zf ust. 1 ustawy PIT spójnik „lub” między pkt 1 i pkt 2, który wskazuje na dwie odrębne i samodzielne przesłanki powstania obowiązku przekazania informacji o cenach transferowych (TPR).

Dlatego po stronie Wnioskodawcy powstała wątpliwość, czy wobec takiego brzmienia przepisów jest on zobowiązany do przekazania informacji o cenach transferowych, bez względu na wartość tych transakcji, na podstawie art. 23zf ust. 1 pkt 2 ustawy PIT.

Dyrektor KIS zgodził się ze stanowiskiem Wnioskodawcy, iż podmioty powiązane realizujące krajowe transakcje kontrolowane, spełniające warunki określone w art. 23z pkt 1) ustawy PIT lub art. 11n pkt 1) ustawy CIT, których wartość nie przekracza progów dokumentacyjnych netto wskazanych w art. 23w ust. 2 ustawy PIT bądź art. 11k ust. 2 ustawy CIT, nie są zobowiązane do składania informacji o cenach transferowych na formularzach TPR na podstawie art. 23zf ust. 1 ustawy PIT lub art. 11t ust. 1 ustawy CIT.

Komentarz eksperta

Omawiana interpretacja indywidualna odnosi się do przepisów zobowiązujących podmioty powiązane do składania do Szefa Krajowej Administracji Skarbowej informacji o cenach transferowych. Z uwagi na użycie w przepisie art. 23zf ust 1 (oraz odpowiednio art. 11t ust. 1) spójnika „lub”, literalne brzmienie przepisu może prowadzić do wniosku, że informację TPR dotyczącą tzw. krajowych transakcji kontrolowanych (korzystających ze zwolnienia z obowiązku sporządzenia dokumentacji) należy złożyć także wtedy, gdy wartość tych transakcji nie przekracza ustawowych progów dokumentacyjnych.

Takie rozwiązanie prowadziłoby do nadmiernych obowiązków sprawozdawczych nakładanych na podatników, niewspółmiernych do celów jakie ustawodawca chciał osiągnąć wprowadzając obowiązek składania informacji TPR. Dlatego też, prezentowane w dotychczasowych interpretacjach indywidualnych stanowisko Szefa Krajowej Informacji Skarbowej (por. również interpretacja indywidualna z 27 marca 2020 r., sygn. 0114-KDIP2-2.4010.60.2020.I.SJ), iż obowiązek złożenia informacji o cenach transferowych na podstawie art. 11t ust. 1 pkt 2 ustawy CIT (art. 23zf ust. 1 pkt 2 ustawy PIT), dotyczy wyłącznie tych transakcji, dla których, z uwagi na przekrocze-

nie wskazanych w art. 11k ust. 2 ustawy CIT (art. 23w ust 2 ustawy PIT) wartości tych transakcji, istniałby obowiązek sporządzenia lokalnych dokumentacji cen transferowych jest słuszne.

Stanowisko to zostało potwierdzone również w piśmie Podsekretarza Stanu w Ministerstwie Finansów z dnia 9 kwietnia 2020 r., sygn., DCT1.054.1.2020 w odpowiedzi na interpelację poselską.

PIOTR KICIŃSKI
DORADCA PODATKOWY

WYBÓR ORZECZEŃ SĄDÓW ADMINISTRACYJNYCH ORAZ TSUE:

SPIIS TREŚCI

Kwestia opodatkowania podatkiem akcyzowym olejów klasyfikowanych do kodu CN 2710 1941, które nie są wykorzystane do celów napędowych, wyrok NSA z 18 września 2020 r., sygn. I GSK 358/20	7
Gmina ma prawo do odliczenia podatku naliczonego od wydatków na infrastrukturę sprzedawanych przez nią działek pod zabudowę, wyrok NSA z 17 września 2020 r., sygn. I FSK 1769/18	7
Ustalenie wartości początkowej budynku stanowiącej podstawę opodatkowania dla podatku od przychodów zgodnie z art. 24b ust. 3 ustawy CIT, wyrok WSA w Warszawie z 15 września 2020 r., sygn. III SA/WA 2316/19	8
Moment rozpoznania kosztu z tytułu umorzenia części wierzytelności na podstawie art. 16 ust. 1 pkt 43 ustawy CIT, wyrok WSA we Wrocławiu z 17 września 2020 r., sygn. I SA/WR 41/20	8
Kwestia zastosowania zwolnienia z VAT odnośnie do usług pośrednictwa przy zawieraniu umów w zakresie realizacji PPK, wyrok WSA w Warszawie z 17 września 2020 r., sygn. III SA/WA 2547/19	8

Kwestia opodatkowania podatkiem akcyzowym olejów klasyfikowanych do kodu CN 2710 1941, które nie są wykorzystane do celów napędowych, wyrok NSA z 18 września 2020 r., sygn. I GSK 358/20

Faktyczne wykorzystanie paliw silnikowych do napędu pojazdów, ani też zadeklarowany przez podatnika zamiar ich wykorzystania do innych celów nie decydują o konieczności opodatkowania akcyzą oleju napędowego o kodzie CN 2710 19 41, na podstawie art. 89 ust. 1 pkt 14 ustawy o podatku akcyzowym z 2008 r. w wysokości 1.797,00 zł/1000 litrów i jednocześnie objęcia tego oleju napędowego obowiązkiem zapłaty opłaty paliwowej.

Wskazana stawka podatku, jak również obowiązek uiszczenia opłaty paliwowej towarzyszy wszystkim czynnościom, których przedmiotem są paliwa silnikowe wykorzystywane do napędu silników lub mogące być wykorzystywane do napędu. Pomimo, iż olej napędowy nie spełnia wymagań jakościowych dotyczących paliw silnikowych ani nie zawiera innych dodatków, w tym barwników (cecha paliw opałowych) fakt ten nie dyskwalifikuje go jako paliwa silnikowego. Powoduje jedynie automatyczne zakwalifikowanie takiego oleju napędowego jako „pozostałe paliwa silnikowe” opodatkowane stawką z art. 89 ust. 1 pkt 14 ustawy o podatku akcyzowym z 2008 r.

Gmina ma prawo do odliczenia podatku naliczonego od wydatków na infrastrukturę sprzedawanych przez nią działek pod zabudowę, wyrok NSA z 17 września 2020 r., sygn. I FSK 1769/18

W analizowanej sprawie celem inwestycji było uatrakcyjnienie działek przeznaczonych przez gminę do sprzedaży. Posiadanie odpowiedniej infrastruktury stanowi podstawę konkurencyjności ofert gminy i służy pozyskaniu nabywców. Poniesione wydatki związane są przy tym wyłącznie z konkretnymi gruntami przeznaczonymi pod zabudowę mieszkaniową, usługową lub rekreacji indywidualnej, a nie dotyczą ogólnie wszystkich posiadanych przez gminę gruntów. W sposób oczywisty uzbrojenie działek ma także wpływ na ich cenę, która byłaby niższa gdyby gmina nie zrealizowała przedmiotowych inwestycji. Przekłada się to również na wysokość podatku należnego.

W konsekwencji należy uznać, iż w sytuacji gdy gmina - w ramach wykonywania zadań komunalnych - ponosi ciężar ekonomiczny wydatków (w tym podatku naliczonego) na realizację inwestycji, które skutkują powstaniem podatku należnego, nie ma podstaw do pozbawienia jej prawa do odliczenia podatku naliczonego z tytułu poniesienia tych wydatków.

Ustalenie wartości początkowej budynku stanowiącej podstawę opodatkowania dla podatku od przychodów zgodnie z art. 24b ust. 3 ustawy CIT, wyrok WSA w Warszawie z 15 września 2020 r., sygn. III SA/WA 2316/19

Z uzasadnienia do projektu ustawy wprowadzającej art. 24b do ustawy CIT wynika, że wartość o której mowa w art. 24b ust. 3 ustawy CIT jest wartością brutto, niepomniejszoną o dokonane odpisy amortyzacyjne. Wartość ta uwzględnia jednak zwiększenie wynikające z ulepszenia środka trwałego.

W związku z powyższym, wartość początkowa środka trwałego na pierwszy dzień każdego miesiąca powinna być ustalana z pominięciem dokonanych odpisów amortyzacyjnych, zaś z uwzględnieniem ulepszeń, odłączenia części składowych itp.

Moment rozpoznania kosztu z tytułu umorzenia części wierzytelności na podstawie art. 16 ust. 1 pkt 43 ustawy CIT, wyrok WSA we Wrocławiu z 17 września 2020 r., sygn. I SA/WR 41/20

W sytuacji, w której bank zawiera z dłużnikiem układ, który zostanie zatwierdzony przez sąd w postępowaniu ugodowym, ustalający sposób spłaty wierzytelności, nie można uznać za moment w którym bank uprawniony jest do ujęcia części wierzytelności (w wartości o jaką zmniejszone zostaną wierzytelności podlegające spłacie) w kosztach uzyskania przychodów na podstawie art. 16 ust. 1 pkt 43 ustawy CIT.

Momentem tym będzie moment wykonania układu, bowiem w momencie tym dojdzie do faktycznego umorzenia części wierzytelności kredytowych.

Kwestia zastosowania zwolnienia z VAT odnośnie do usług pośrednictwa przy zawieraniu umów w zakresie realizacji PPK, wyrok WSA w Warszawie z 17 września 2020 r., sygn. III SA/WA 2547/19

1) Zgodnie z ustawą PPK funkcjonowanie PPK polega na dwuetapowym procesie dystrybucji. Najpierw dochodzi do zawarcia umowy o zarządzanie PPK, a następnie do zawarcia umowy o prowadzenie PPK.

W związku z tym, należy uznać, że pośrednictwo w zawarciu umowy o zarządzanie PPK jest de facto jednocześnie pośrednictwem w zawieraniu umów o prowadzenie PPK. W konsekwencji organ wadliwie przyjął, że z tego tylko względu, czynności pośrednictwa opisane we wniosku o interpretację, nie są objęte zwolnieniem z art. 43 ust. 1 pkt 40 ustawy VAT.

2) Niezależnie od szerokiego rozumienia zarządzania specjalnymi funduszami inwestycyjnymi na tle orzecznictwa TSUE, należy stwierdzić, że samo pośrednictwo w zawieraniu umów o zarządzanie i prowadzenie PPK nie jest usługą zarządzania, o której mowa w art. 43 ust. 1 pkt 12 ustawy VAT, a tym samym nie daje możliwości do skorzystania ze zwolnienia z VAT na jego podstawie.

WYBÓR INTERPRETACJI PODATKOWYCH

SPIS TREŚCI

Kwestia odliczenia kosztów zatrudnienia specjalistów B+R w części dotyczącej realizacji działalności B+R , interpretacja indywidualna Dyrektora Krajowej Informacji Skarbowej z 7 września 2020 r., sygn. 0111-KDIB1-3.4010.310.2020.1.IM	10
Skutki podatkowe w PCC konwersji wierzytelności z tytułu pożyczki na kapitał zakładowy , interpretacja indywidualna Dyrektora Krajowej Informacji Skarbowej z 10 września 2020 r., sygn. 0111-KDIB2-2.4014.131.2020.3.PB	11
Kwestia uznania działalności za działalność badawczo-rozwojową uprawniającą do ulgi wskazanej w art. 26e ustawy PIT , interpretacja indywidualna Dyrektora Krajowej Informacji Skarbowej z 7 września 2020 r., sygn. 0115-KDIT3.4011.371.2020.2.JG	11
Brak możliwości kwalifikacji do przychodów zwolnionych z opodatkowania z art. 17 ust. 1 pkt 34 ustawy CIT środków otrzymanych z FGŚP jako dofinansowanie wynagrodzeń pracowników zatrudnionych w ramach działalności prowadzonej na terenie SSE , interpretacja indywidualna Dyrektora Krajowej Informacji Skarbowej z 2 września 2020 r., sygn. 0114-KDIP2-1.4010.218.2020.1.KS	12
Zwolnienie z VAT usługi polegającej na doprowadzeniu przez pośrednika do zawarcia umowy pożyczki, karty kredytowej oraz umowy związanej z rachunkiem bankowym , interpretacja indywidualna Dyrektora Krajowej Informacji Skarbowej z 4 września 2020 r., sygn. 0111-KDIB3-1.4012.491.2020.1.IK	12
Zakwalifikowanie do odpowiedniego źródła przychodów wypłaty odsetek od lokat wyliczonych według różnych stawek procentowych , interpretacja indywidualna Dyrektora Krajowej Informacji Skarbowej z 2 września 2020 r., sygn. 0114-KDIP3-1.4011.443.2020.1.MK1	13

Kwestia odliczenia kosztów zatrudnienia specjalistów B+R w części dotyczącej realizacji działalności B+R, interpretacja indywidualna Dyrektora Krajowej Informacji Skarbowej z 7 września 2020 r., sygn. 0111-KDIB1-3.4010.310.2020.1.IM

1) Jak wynika z wniosku, realizowana przez spółkę działalność B+R stanowi i będzie stanowić w przyszłości działalność badawczo-rozwojową w rozumieniu art. 4a pkt 26 ustawy CIT. Jak zostało wskazane, działalność B+R nie stanowi i nie będzie stanowić badań podstawowych w rozumieniu art. 4a pkt 27 lit. a ustawy CIT, a ponadto spółka spełnia wymogi wskazane w art. 18d ust. 4-8 oraz 18e ustawy CIT. Z tego względu, spółka jest i będzie uprawniona do odliczenia od podstawy opodatkowania kosztów kwalifikowanych wskazanych w art. 18d ust. 2-3 ustawy CIT poniesionych na działalność B+R.

W celu realizacji działalności B+R, spółka zatrudnia specjalistów B+R, którzy są faktycznie zaangażowani w wykonywanie działalności B+R. Ponadto, spółka rozważa w przyszłości ewentualne zatrudnianie dodatkowych pracowników na podstawie umowy o pracę, a także umów zlecenie oraz umów o dzieło z osobami fizycznymi, które będą zaangażowane w działalność B+R.

W konsekwencji, spółka ponosiła, ponosi i będzie ponosić koszty zatrudnienia specjalistów B+R. Tym samym, na podstawie art. 18d ust. 1 w zw. z art. 18d ust. 2 pkt 1 oraz art. 18d ust. 2 pkt 1a ustawy CIT, spółka może dokonać odliczenia kosztów zatrudnienia specjalistów B+R w części dotyczącej realizacji działalności B+R. Jednocześnie spółka jest i będzie uprawniona do odliczenia całości kosztów zatrudnienia obejmujących premie uznaniowe oraz nagrody dotyczące wyłącznie działalności B+R, ponieważ wówczas spółka odliczy w uldze B+R wyłącznie koszty związane z działalnością B+R. W niniejszej sytuacji nie zaistnieje odlicze-

nie kosztów kwalifikowanych niezwiązanych z działalnością B+R, a zatem spółka skorzysta z ulgi B+R wyłącznie w odniesieniu do tych kosztów, które faktycznie dotyczą działalności B+R.

2) Termin „ogólny czas pracy” nie został zdefiniowany zarówno w ustawie CIT, jak i w ustawie PIT. Z tego względu, dla potrzeb prawidłowego ustalenia wysokości kosztów kwalifikowanych na podstawie art. 18d ust. 2 pkt 1 oraz art. 18d ust. 2 pkt 1a ustawy CIT, celem skorzystania z ulgi B+R konieczne jest odwołanie do art. 128 § 1 Kodeksu pracy. Na gruncie wskazanego przepisu: „czasem pracy jest czas, w którym pracownik pozostaje w dyspozycji pracodawcy w zakładzie pracy lub w innym miejscu wyznaczonym do wykonywania pracy”.

Zgodnie z powyższym, czasem pracy jest czas, w jakim pracownik wykonuje zadania zlecone przez pracodawcę, a zatem nie może być czasem pracy czas, w którym pracownik jest poza dyspozycją pracodawcy. W konsekwencji, urlop lub inna usprawiedliwiona nieobecność nie mogą być zaliczane do czasu, w którym pracownik jest do dyspozycji pracodawcy, ponieważ w tym czasie, pracownik nie pozostaje w dyspozycji pracodawcy w zakładzie pracy lub w innym miejscu wyznaczonym do wykonywania pracy.

W związku z powyższym, należy uznać, iż art. 18d ust. 2 pkt 1 oraz art. 18d ust. 2 pkt 1a ustawy CIT, stanowi podstawę uprawniającą spółkę do zaliczenia do kosztów kwalifikowanych i na tej podstawie odliczenia w uldze B+R tej części kosztów zatrudnienia specjalistów B+R oraz należnych od nich składek za dany miesiąc, która dotyczy realizacji działalności B+R przez danego specjalistę B+R w tym miesiącu w czasie w jakim pozostawał do dyspozycji pracodawcy, tj. w części proporcjonalnie odpowiadającej stosunkowi czasu poświęconego realizacji działalności B+R do pozostawania do dyspozycji pracodawcy (tj. spółki), czyli czasu nieobjętego urlopu oraz innych usprawiedliwionych nieobecności.

Skutki podatkowe w PCC konwersji wierzytelności z tytułu pożyczki na kapitał zakładowy, interpretacja indywidualna Dyrektora Krajowej Informacji Skarbowej z 10 września 2020 r., sygn. 0111-KDIB2-2.4014.131.2020.3.PB

1) Konwersja wierzytelności z tytułu pożyczki na kapitał zakładowy wnioskodawcy stanowić będzie czynność podlegającą opodatkowaniu PCC jako zmiana umowy spółki. Czynność taka (podwyższenie kapitału zakładowego) wymieniona została bowiem w katalogu czynności podlegających opodatkowaniu PCC. Wskazać przy tym należy, że obowiązek podatkowy z tytułu dokonania powyższej czynności ciążył będzie, zgodnie z dyspozycją art. 4 pkt 9 ustawy PCC, na spółce – wnioskodawcy, zobowiązanej do jego zapłaty. Podstawę opodatkowania będzie stanowiła - zgodnie z art. 6 ust. 1 pkt 8 lit. b ustawy PCC, przy podwyższeniu kapitału zakładowego - wartość o którą podwyższono kapitał zakładowy, a zastosowanie znajdzie stawka 0,5%.

2) Skoro umowa pożyczki rewalwingowej – jak wynika z uzupełnienia wniosku – nie została przez zainteresowanych opodatkowana PCC lub podatkiem od wkładów kapitałowych do spółek kapitałowych na terytorium państwa członkowskiego innego niż Polska, to w powyższej sprawie nie znajdzie zastosowania zwolnienie na podstawie art. 9 pkt 11 lit. b ustawy PCC. W myśl wskazanego powyżej przepisu – zwalnia się od podatku umowy spółki i ich zmiany związane z podwyższeniem kapitału zakładowego pokrytego z niezwróconych wspólnikom lub akcjonariuszom dopłat albo z niezwróconej pożyczki udzielonej spółce kapitałowej przez wspólnika lub akcjonariusza, które były uprzednio opodatkowane PCC lub podatkiem od wkładów kapitałowych do spółek kapitałowych na terytorium państwa członkowskiego innego niż Polska.

Kwestia uznania działalności za działalność badawczo-rozwojową uprawniającą do ulgi wskazanej w art. 26e ustawy PIT, interpretacja indywidualna Dyrektora Krajowej Informacji Skarbowej z 7 września 2020 r., sygn. 0115-KDIT3.4011.371.2020.2.JG

Z wniosku wynika, że spółka cywilna będzie produkować urządzenia innowacyjne. Będzie to rozwiązanie nowe, które nie było wcześniej dostępne w innych rozwiązaniach z tej dziedziny. Projekty prowadzone w ramach działalności B+R

mają na celu zdobywanie zupełnie nowej wiedzy, jak również nabywanie, łączenie, kształtowanie i wykorzystywanie dostępnej aktualnie wiedzy do tworzenia nowych zastosowań. Realizacja przedmiotowych projektów ma na celu opracowywanie nowych lub istotnie ulepszonych produktów spółki. Czynności wykonywane w ramach spółki są twórcze, tj. prowadzone w celu tworzenia nowych/ulepszonych produktów. Prace spółki nakierowane są głównie na wprowadzanie nowoczesnych rozwiązań technologicznych w zakresie oferowanych produktów.

Działalność spółki bazuje zarówno na badaniach aplikacyjnych, jak i pracach rozwojowych. Spółka wykorzystuje dostępną technologię oraz wiedzę specjalistyczną swoich pracowników. Spółka również systematycznie pozyskuje nową wiedzę o coraz to nowszych technologiach produkcji i stosuje innowacyjne rozwiązania mające na celu ulepszenie procesu produkcyjnego. Zatem, w okolicznościach faktycznych analizowanej sprawy można uznać, że czynności podejmowane przez wspólników spółki w ramach prowadzonej działalności gospodarczej wpisują się w definicję prac badawczo-rozwojowych, zawartą w art. 5a pkt 38 ustawy PIT, ponieważ mają one charakter twórczy i są podejmowane w sposób systematyczny w celu pozyskania i zwiększenia zasobów wiedzy oraz wykorzystania tej wiedzy do tworzenia nowych rozwiązań lub wprowadzenia istotnych ulepszeń w już istniejących produktach.

Czynności podejmowane przez spółkę nie dotyczą prac rutynowych lub okresowych zmian, wprowadzanych do już istniejących produktów. Natomiast analizując zagadnienie czy ww., prowadzona przez wspólników działalność badawczo-rozwojowa uprawnia ich do skorzystania z ulgi, wskazanej w art. 26e ustawy PIT, wskazać należy: w myśl art. 26e ust. 1 ustawy PIT, podatnik uzyskujący przychody ze źródła określonego w art. 10 ust. 1 pkt 3 odlicza od podstawy obliczenia podatku, ustalonej zgodnie z art. 26 ust. 1 lub art. 30c ust. 2 ustawy PIT, koszty uzyskania przychodów poniesione na działalność badawczo-rozwojową, zwane dalej „kosztami kwalifikowanymi”. Kwota odliczenia nie może w roku podatkowym przekroczyć kwoty dochodu uzyskanego przez podatnika ze źródła określonego w art. 10 ust. 1 pkt 3. Tym samym należy stwierdzić, że działalność wspólników mieści się w definicji działalności badawczo-rozwojowej, która uprawnia ich do skorzystania z ulgi wskazanej w art. 26e ustawy PIT.

Brak możliwości kwalifikacji do przychodów zwolnionych z opodatkowania z art. 17 ust. 1 pkt 34 ustawy CIT środków otrzymanych z FGŚP jako dofinansowanie wynagrodzeń pracowników zatrudnionych w ramach działalności prowadzonej na terenie SSE, interpretacja indywidualna Dyrektora Krajowej Informacji Skarbowej z 2 września 2020 r., sygn. 0114-KDIP2-1.4010.218.2020.1.KS

W analizowanej sprawie, w celu utrzymania stworzonych miejsc pracy, spółka korzysta z dostępnych form wsparcia przewidzianych w ustawie z dnia 31 marca 2020 r. o zmianie ustawy o szczególnych rozwiązaniach związanych z zapobieganiem, przeciwdziałaniem i zwalczaniem COVID-19, innych chorób zakaźnych oraz wywołanych nimi sytuacji kryzysowych oraz niektórych innych ustaw, przede wszystkim z przewidzianego w art. 15g ustawy dofinansowania wynagrodzeń pracowników ze środków Funduszu Gwarantowanych Świadczeń Pracowniczych (FGŚP). Spółce zostało przyznane ww. dofinansowanie do wynagrodzeń pracowników zarówno zatrudnionych w fabrykach na terenie SSE i wykonujących zadania związane z prowadzoną tam działalnością gospodarczą na podstawie zezwoleń (działalność strefowa), jak i do wynagrodzeń pracowników niezwiązanych z działalnością strefową. Stwierdzić należy, że w opisanym we wniosku stanie faktycznym i zdarzeniu przyszłym nie doszło do rzeczywistego poniesienia wydatków przez wnioskodawcę, gdyż wydatki na pokrycie wynagrodzeń pracowników zostały pokryte z innego źródła przychodów niż zasoby majątkowe pochodzące z działalności prowadzonej na terenie SSE, a mianowicie z dofinansowania ze środków FGŚP.

Wobec powyższego, nie można zgodzić się ze stwierdzeniem, że spółka poniosła wydatki, gdyż ciężar ekonomiczny tych wydatków nie wiąże się z rzeczywistym uszczupleniem zasobów majątkowych spółki. W takiej sytuacji, dofinansowania do wynagrodzeń pracowników nie można uznać za przychód z działalności strefowej, gdyż nie jest to koszt kwalifikowany dla celów uzyskania pomocy „strefowej”. W związku z tym, nieprawidłowe jest stanowisko wnioskodawcy, zgodnie z którym środki otrzymane z FGŚP na podstawie art. 15g ww. ustawy jako dofinansowanie wynagrodzeń pracowników zatrudnionych w ramach działalności strefowej, tj. działalności prowadzonej

na terenie SSE na podstawie zezwoleń, stanowią przychód zwolniony zgodnie z art. 17 ust. 1 pkt 34 ustawy CIT.

Zwolnienie z VAT usługi polegającej na doprowadzeniu przez pośrednika do zawarcia umowy pożyczki, karty kredytowej oraz umowy związanej z rachunkiem bankowym, interpretacja indywidualna Dyrektora Krajowej Informacji Skarbowej z 4 września 2020 r., sygn. 0111-KDIB3-1.4012.491.2020.1.IK

Działalność prowadzona przez spółkę spełnia warunki dotyczące wykonywania czynności pośrednictwa, tym samym usługa wykonywana przez spółkę może być uznana za pośrednictwo w świadczeniu usług określonych w art. 43 ust. 1 pkt 38 i 40 ustawy VAT. Jak wynika z okoliczności sprawy, istotą świadczonych przez spółkę usług jest pośredniczenie w zawarciu umowy pomiędzy bankiem a klientem.

Spółka na podstawie umowy wykonuje określone czynności faktyczne i prawne, które każdorazowo mają doprowadzić do zawarcia umowy na dany produkt finansowy pomiędzy bankiem a klientem. Spółka otrzymuje wynagrodzenie za doprowadzenie do zawarcia umowy z klientem (skorzystania przez klienta z produktów oferowanych przez bank) spółka nie ma żadnego interesu w treści umowy zawieranej przez klienta, ani nie jest jej stroną. Efektem działań podejmowanych przez spółkę jest doprowadzenie do skojarzenia klienta z bankiem w celu zawarcia umowy oraz uczynienie wszystkiego co niezbędne, aby dwie strony zawarły umowę.

Powyżej opisane usługi nie mają wyłącznie charakteru wykonywania czynności administracyjnych związanych z umową. Biorąc zatem pod uwagę powyższe należy stwierdzić, że wynikające z umowy usługi świadczone przez spółkę, polegające na doprowadzeniu do zawarcia między bankiem a klientem: I) umowy pożyczki i w zakresie karty kredytowej korzystają ze zwolnienia z opodatkowania VAT na podstawie art. 43 ust. 1 pkt 38 ustawy VAT jako usługi pośrednictwa w świadczeniu usług udzielania kredytów/pożyczek; II) umowy związanej z rachunkiem bankowym, bankowością elektroniczną, kartą płatniczą kredytową korzystają ze zwolnienia z opodatkowania VAT na podstawie art. 43 ust. 1 pkt 40 ustawy VAT jako usługi pośrednictwa w świadczeniu tych usług.

Zakwalifikowanie do odpowiedniego źródła przychodów wypłaty odsetek od lokat wyliczonych według różnych stawek procentowych, interpretacja indywidualna Dyrektora Krajowej Informacji Skarbowej z 2 września 2020 r., sygn. 0114-KDIP3-1.4011.443.2020.1.MK1

Wypłacany, kapitalizowany lub stawiany przez bank do dyspozycji posiadacza rachunku lokaty w umownym dniu przychód, w postaci odsetek naliczonych w dniu ich zapadalności, od środków zgromadzanych na tym rachunku, według stawki X jak i stawki Y, bez względu na fakt losowego przyznania stawki oprocentowania Y, stanowi przychód określony w art. 30a ust. 1 pkt 3 ustawy PIT, podlegający opodatkowaniu 19% zryczałtowanym podatkiem dochodowym od osób fizycznych, z uwzględnieniem umów o uni-

kania podwójnego opodatkowania, których stroną jest Polska.

Sam fakt wytypowania rachunków objętych promocyjnym oprocentowaniem, choć charakteryzujący się losowością, nie przesądza, że będziemy mieć do czynienia z grą losową w postaci loterii promocyjnej, o której mowa w art. 2 ust. 1 pkt 10 ustawy o grach hazardowych. Tym samym, na mocy art. 41 ust. 4 ustawy PIT bank, jako płatnik, zobowiązany będzie do potrącenia od wypłacanych (kapitalizowanych lub stawianych do dyspozycji) podatnikowi odsetek kwoty należnego podatku oraz przekazania go, na mocy art. 42 ust. 1 ustawy CIT, w terminie do 20 dnia miesiąca następującego po miesiącu, w którym pobrany został podatek na rachunek urzędu skarbowego przy pomocy którego naczelnik urzędu skarbowego właściwy według miejsca siedziby płatnika wykonuje swoje zadania.

KONTAKT

PIOTR KORSZLA
tel. +48 509 802 418
piotr.korszla@ptpodatki.pl

MACIEJ GROCHULSKI
tel. +48 501 012 085
maciej.grochulski@ptpodatki.pl

WARSZAWA

ul. Giełdowa 7/9, 01-211 Warszawa
tel. 22 205 22 00, fax 22 205 22 01
e-mail: biuro@ptpodatki.pl

KATOWICE

ul. Podchorążych 1, 40-043 Katowice
tel. 32 704 79 39, fax 22 205 22 01
e-mail: biuro@ptpodatki.pl